

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΠΡΟΕΞΑΡΧΕΙ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΚΟΥΦΡ ΣΜΕΑ

Κούφρ Σμέα, Δυτική Γαλιλαία, 10 Φεβρουαρίου 2024

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ', προεξήρξε θείας Λειτουργίας ἐν τῷ νεοδημητῷ περικαλλεῖ Ναῶ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης εἰς τήν κώμην Κούφρ Σμέα, τήν πρωίαν τοῦ Σαββάτου 10^{ης} Φεβρουαρίου 2024.

Τόν Μακαριώτατον ἐσυνώδευσαν καί συνελειτούργησαν μετ' αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχος καί ὁ παρεπιδημῶν Μητροπολίτης Καζάν κ. Κύριλλος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθη ἐνθέρμως ἡ Κοινότης τῆς κώμης ταύτης, μεταξύ τῶν ὁποίων καί μέγας ἀριθμός Σεΐχηδων τῆς φυλῆς τῶν Δρούζων. Ὁ ἐπί κεφαλῆς τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κούφρ Σμέα, κ. Yasser Ghadhban καί μέλη τοῦ Συμβουλίου ὑπεδέχθησαν τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν, τοὺς Προέδρους καί τά μέλη τῶν τοπικῶν Ποιμαντικῶν Συμβουλίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἁκκρης – Πτολεμαΐδος. Ὁ Ἕλλην Πρόξενος εἰς τήν Χάϊφαν κ. Κωνσταντῖνος Ζηνόβιος καί ὁ Πρόξενος τῆς Ρωσικῆς Ὀμοσπονδίας Δρ. Amin Safiya ἦσαν μεταξύ τῶν παρευρισκομένων εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν, τῇ συμμετοχῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐντοπίων καί Χριστιανῶν ἐκ τῶν ὁμόρων πόλεων καί κωμῶν τῆς Γαλιλαίας.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον, τονίζων τήν ἀναγκαιότητα διατηρήσεως τῆς συνοχῆς μεταξύ ἀδελφῶν τῆς ἰδίας οἰκογενείας, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ὁ φιλόξενος καί ἀσφαλῆς οἶκος, ὁ συνάγων τοὺς πιστοὺς καί θεμελιῶν αὐτούς ἐν τῇ πέτρᾳ τῶν ἐντολῶν τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀρμονίας, ἰδίᾳ δέ ἀνεφέρθη εἰς τήν διατήρησιν ἀγαστῶν σχέσεων τοῦ κοινωνικοῦ ἴστοῦ τῆς κώμης Κούφρ Σμέα.

Ἐπειτα ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Ἁκκρης, Ἀρχιμανδρίτης π. Silwanos Hanouneh, προσεφώνησεν εἰς τήν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Ναοῦ, καλωσορίζων τόν Μακαριώτατον καί τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς εἰς τήν κώμην Κούφρ Σμέα, συγχαίρων τήν ἐνορίαν καί ἐκφράζων τήν ἱκανοποίησίν του διὰ τήν συμφιλίωσιν τῶν ἐνοριτῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη σήμερον ἔπειτα ἀπό πολλάς δεκαετίας.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ π. Σιλουανός ἐπαρουσίασε τόν ἐπί κεφαλῆς τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τοῦ Kufr Sumei, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε μίαν συγκινητικὴν ὁμιλίαν, ἐκφράζων τήν χαράν αὐτοῦ δι' αὐτήν τήν ἐκδήλωσιν, καί ψάλλων ἕν ἄσμα μέ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἀγίου Εὐαγγελίου: «ἵνα πάντες ἐν ᾧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοί κάγω ἐν σοί, ἵνα καί αὐτοί ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας», (Ἰωάν. 17:21).

Ὅμοίως ὁ κ. Bassam Nasser ἐκαλωσώρισεν ἐνθέρμως τήν Συνοδείαν καί τοὺς παρευρισκόμενους, συγχαίρων τήν ἐνορίαν διὰ τό ἐπίτευγμα τοῦτο, τό ὁποῖον ἐπετεύχθη κατόπιν πολλῆς ἀναμονῆς, εὐχαριστῶν πάντας, ὅσοι εἰργάσθησαν διὰ τήν ὑλοποίησιν τῆς ἐορτῆς ταύτης. Ἐπειτα ὁ κ. Youssef Nasser, ἐσυνέχισε

προσφωνῶν, ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην τούτους λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ περὶ ἁρμονίας καὶ ἐνότητος, ἐν τοῖς ὁποῖοις ἐστηρίχθησαν διὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν σύναξιν ταύτην, δι' εὐχῶν καὶ διὰ τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν τοῦ Μακαριωτάτου. Ὁ κ. Youssef Nasser καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ διεδραμάτισαν σημαντικό ρόλον εἰς τὴν ἐποπτεῖαν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ.

Μετά τὰς προσφωνήσεις ἠκολούθησε τράπεζα παρατεθεισα ὑπὸ τῆς ἐνορίας πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ.

Ἡ θερμὴ καὶ χαρμόσυνη ἀτμόσφαιρα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀνέδειξε μίαν ἠνωμένην ἐνορίαν μέ καλοὺς ἐνορίτας, ἀκολουθοῦντας τούτους λόγους τοῦ Κυρίου: «Εάν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον κάκει μνησθῆς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἔλθῶν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου», (Ματθ. 5:23, 24).

Τὸ κήρυγμα τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας καὶ ἡ πρόποσις Αὐτοῦ ἐν τῇ τραπέζῃ παρατίθενται ὡς ἔπεται:

«Ἴδού τι καλόν ἢ τι τερπνόν ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό», (Ψαλμ. 132,1), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ Πατρός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ὥραία ὑμῶν πόλει Κούφρ Σμέα, ἵνα τελέσωμεν τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ οὕτως διαδηλώσωμεν τὴν ἐν τῷ κοινῷ ποτηρίῳ τοῦ τιμίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ ἐνότητα ἡμῶν.

Ποιοῦμεν δέ τοῦτο ἀκούοντες εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίου πατρικὴν παράκλησιν τοῦ θεοπεσίου Παύλου λέγοντος: «παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης· ἐν σῶμα καὶ ἐν Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν», (Ἐφ. 4, 1-4).

Ἐξαίρων τὴν ιδέαν τῆς ἐνότητος ὁ θεῖος Παῦλος λέγει: «ὁ θεὸς Πατὴρ καὶ αὐτόν [τόν Χριστόν] ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα Αὐτοῦ» (Ἐφ. 1, 22-23). «Ἵμεῖς ἐστε Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους», (Α' Κορ. 12,27), «καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν», (Α' Κορ. 12,13) ἐπιστέλλει πρὸς Κορινθίους.

Ἐξ ἄλλου, ἀντιλαμβανόμενος τὸν κίνδυνον καὶ τὸ ἀπροσδόκητον κακόν τῆς διχοστασίας ὁ σοφὸς Παῦλος μετὰ θερμῆς ἀγάπης ἐπαινεῖ καὶ πάλιν τούτους Κορινθίους λέγων: «Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ», (Α' Κορ. 1, 10).

Ὅντως, ἀδελφοί μου, τὰ σχίσματα καὶ αἱ διχόνοια διαμελίζουν τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τόπους, δηλονότι τὴν χριστιανικὴν ἡμῶν κοινότητα εἰς ἀνταγωνιζομένας

ὁμάδας καί διαψεύδουν τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Προσέτι τά σχίσματα καί αἱ διχόνοια ἀντιστρατεύονται τήν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ δέ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν, αἱ ἔριδες καί αἱ διχοστασίαι ἀμαυροῦσιν τήν μαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησίας διά τόν Χριστόν, ἀφ' οὗ οἱ Χριστιανοί ἀναγνωρίζονται ὡς μαθηταί Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀγάπην. «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις», (Ἰωάν. 13, 35).

Κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ἡ διαίρεσις τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, φανερώνει τά ἔργα τῆς σαρκός, τά ὅποια τροφοδοτοῦν τήν ἀμαρτίαν, (Πρβλ. Γαλ. 5,19). Ἀντιθέτως ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης τῶν πιστευόντων εἰς τόν Χριστόν εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατά τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος», κηρύττει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος.

«Ἴδού τι καλόν ἢ τι τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπί τό αὐτό», (Ψαλμ. 132,1), λέγει ὁ ψαλμωδός. Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία γενικώτερον καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον εἶναι τό κατοικητήριον τοῦ θεοῦ: «Χαῖρε Σιών ἁγία μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, θεοῦ κατοικητήριον», ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία τοῦ θεοῦ κατοικητήριον, διότι εἰς αὐτήν ἀφ' ἐνός μὲν ἐδόθη τό μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Ἀφ' ἐτέρου δέ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διά τῆς Ἐκκλησίας ἀπολαμβάνομεν «τόν καρπόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Γαλ. 5,22) . Διά τοῦτο ὁ μακάριος Παῦλος εἰς τήν πρός Τιμόθεον, τόν μαθητήν αὐτοῦ, ἐπιστολήν αὐτοῦ λέγει: «Ταῦτά σοι γράφω ... ἵνα εἰδῆς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἣτις ἐστίν Ἐκκλησία θεοῦ ζῶντος, στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», (Α' Τιμ. 3, 14-15).

Καί ἀναλυτικώτερον: Σοῦ γράφω ταῦτα, ἵνα γνωρίζης πῶς πρέπει κανεῖς νά πολιτεύηται καί νά συμπεριφέρηται εἰς τήν οἰκίαν καί τήν οἰκογένειαν τοῦ θεοῦ, δηλαδή εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι ζωντανός. Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία ἄλλος στῦλος καί θεμέλιον στερεόν, τό ὅποιον ὑποβαστάζει τήν ἀλήθειαν.

Αὐτόν ἀκριβῶς τοῦτον «τόν Οἶκον τοῦ θεοῦ» ἀποτελεῖ καί τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τό εὐλαβές Χριστεπώνυμον αὐτοῦ ποίμνιον, τό ὅποιον διαβιοῖ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ. Μέ ἄλλα λόγια, τό Πατριαρχεῖον ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἡ αὐθεντική τροφός Μητέρα, ἡ ὁποία, ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή «ἐκύκλωσε τόν λαόν αὐτῆς καί ἐπαίδευσεν αὐτόν καί διεφύλαξεν αὐτόν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ», (Πρβλ. Δευτερ. 32,10). Ὁ δέ ἀρχηγός καί τελειωτής τῆς πίστεως ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός (Πρβλ. Ἐβρ. 12,2) λέγει: «Τόν ἐρχόμενον πρός με οὐ μή ἐκβάλω ἔξω», (Ἰωάν. 5,37).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς συνήχθημεν καί εἰς τοῦτο ἐκλήθημεν πάντες ἡμεῖς σήμερον ἐν τῇ σεβαστῇ ὑμῶν Κοινότητι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα διαδηλώσωμεν τήν πρός ἀλλήλους ἀγάπην καί τήν ὁμόνοιαν τῆς «καλῆς ὁμολογίας ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων», (Α' Τιμ. 6,12), τήν ἐνότητα δηλονότι τῆς πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἰς τοῦτο μάς καλεῖ καί τό θεόπνευστον παράγγελμα τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου λέγοντος: «νυνί δέ ἀπόθεσθε καί ὑμεῖς τά πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν... μή ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τόν παλαιόν ἄνθρωπον σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον τόν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν», (Κολ. 3, 8-10). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἀπώτερος σκοπός τοῦ ἐνδυσσάμενου τόν ἀνακαινούμενον ἄνθρωπον, δηλ. τόν γενόμενον καινούργιον, εἶναι νά προοδεύῃ εἰς τήν τελείαν γνῶσιν τοῦ θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι ἡ σώζουσα ἀλήθεια. «Εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τόν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ», (Ἰωάν. 18,37), «γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσῃ ὑμᾶς», (Ἰωάν. 8,32) λέγει Κύριος.

Πῶς ὅμως, ἀδελφοί μου, δυνάμεθα νά εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐντός ἡμῶν, ὅταν ἡμεῖς φέρωμεν εἰς τήν καρδίαν μας τό μῖσος καί τήν κακίαν ἐναντίον τῶν συνανθρώπων μας καί μάλιστα τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας; Διά τοῦτο ὁ Χριστός παραγγέλλει λέγων: «Ὅταν στήκετε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος, ἵνα καί ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφῆ ὑμῖν τά παραπτώματα ὑμῶν», (Μάρκ. 11,25).

Ὁμολογουμένως ἡ σημερινή λειτουργική σύναξις κλήρου καί λαοῦ καί τῶν τιμίων μελῶν τῆς Κοινότητος ὑμῶν τε καί ἡμῶν ἀποτελεῖ πράξιν καί ἔργον ἱερόν. Καί τοῦτο, διότι, ὡς κηρύττει ὁ Μέγας Παῦλος, «ὁ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος ἔσται τῷ θεῷ καί δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις, ἐπειδή ὁ ἀληθής καί εἰλικρινής σκοπός ἡμῶν εἶναι ἡ ἐπιδίωξις τῆς εἰρήνης καί τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους», (Πρβλ. Ρωμ. 14, 18-19).

Ἐν κατακλειδί θέλομεν νά εὐχαριστήσωμεν τούς κοπιάσαντας μετά ζήλου διά τήν ἀνέγερσιν τοῦ περικαλλοῦς τούτου ναοῦ, τόν ἐλλογιμώτατον κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ καί τούς υἱούς αὐτοῦ, ὡς καί πάντας τούς ἠθικῶς καί ὑλικῶς συνδραμόντας διά τήν εὐπρέπειαν αὐτοῦ. Ἀμήν, ἔτη πολλά καί εἰρηνικά!

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΝ ΤΗ ΤΡΑΠΕΖΗ ΕΙΣ ΚΟΥΦΡ-ΣΜΕΑ

«Γίνεσθε δέ ποιηταί λόγων καί μή μόνον ἀκροαταί, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς», (Ἰακ. 1,22), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἀξιότιμα μέλη τῆς Κοινότητος ἡμῶν ἐν Κούφρ Σμέα,

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ θεῷ ἐπί τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ συνάξει κλήρου καί λαοῦ σήμερον ἐν τῇ πολυπολιτισμικῇ πόλει ὑμῶν.

Ὁ σκοπός τῆς θείας Εὐχαριστιακῆς συνάξεως, τήν ὁποίαν ἐτελέσαμεν ἐν τῷ ἱερῷ καί ἀναιμάκτῳ θυσιαστηρίῳ ἦτο καί εἶναι ἡ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογή τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: «Ἐντολήν καινήν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καί ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», (Ἰωάν. 13,34)· καί: «εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τήν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν, μή ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδέ δειλιάτω», (Ἰωάν 14,27).

Ἡ ἔλλειψις καί ἡ ἀπουσία τῆς κατὰ θεόν καί οὐχί κατὰ κόσμον ἀγάπης καί εἰρήνης εἶναι τά οὐσιαστικά αἷτια τῶν διχοστασιῶν, τῶν ἐρίδων (Γαλ. 5,20) καί τῶν πολέμων. (Ἰακ. 4,1).

Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολή τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οὔσης τό θεανθρώπινον Σῶμα Αὐτοῦ, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τόν Εὐαγγελισμόν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης, αἱ ὁποῖαι [ἐντολαί] ἀποτελοῦν τάς προϋποθέσεις τῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐνότητος. «Οὐδέν οὔτω παροξύνει τόν θεόν ὡς τό Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι. Ἀνήρ δέ τις ἅγιος ἔφησεν: οὐδέ μάρτυρος αἷμα ταύτην τήν ἁμαρτίαν δύνασθαι ἐξαλείφειν», λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Ὅσακις συμμετέχομεν εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, συμμετέχομεν εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διό καί ἡμεῖς καλούμεθα ἵνα καταγγείλωμεν τό χαρμόσυνον τοῦτο γεγονός μετά του ὑμνωδοῦ λέγοντες καί βοῶντες:

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυσώμεθα. Εἵπωμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί οὔτω βοήσωμεν· Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος».

Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά!»

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

Τήν Τετάρτην, 25^{ην} Ἰανουαρίου/ 7^{ην} Φεβρουαρίου 2024, ἐπεσκέφθησαν τόν Μακαριώτατον Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων:

1. Ὁ κ. Γιοῦσεφ Νάσερ καί οἱ υἱοί αὐτοῦ ἐν ὄψει τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριώτατου εἰς Κούφρ Σμέα τό προσεχές Σάββατον, 28^{ην} Ἰανουαρίου / 10^{ην} Φεβρουαρίου 2024.

2. Ὁ Ἱερεὺς π. Νεκτᾶριος καὶ οἱ Ἐπίτροποι τῆς Κοινότητος Πκέα τῆς περιοχῆς Πτολεμαΐδος-Ἄκκρης δι' εὐχαριστίαν τῷ Μακαριωτάτῳ διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ὑποστήριξιν αὐτοῖς.

3. Ὁ π. Ἡλίας, Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Ράμε τοῦ βορείου Ἰσραήλ μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ δι' εὐχαριστίαν διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν αὐτῷ βοήθειαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

Τὴν Τρίτην, 24^ῃ Ἰανουαρίου/ 6^ῃ Φεβρουαρίου 2024, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐδέχθη τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καζάν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας κ. Κύριλλον μετὰ συνοδείας Ἱερέων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα (MISSIA) Ἀρχιμανδρίτου π. Νίκωνος.

Εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Κύριλλον τὸ ἐπιτελούμενον ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ποιμαντικόν, προσκυνηματικόν καὶ εἰρηνευτικόν ἔργον ἐν μέσῳ τοῦ συνεχιζομένου καὶ μαινομένου πολέμου εἰς Γάζαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου παραχωρεῖ ἄσυλον εἰς 400 περίπου μέλη τῆς Κοινότητος αὐτοῦ ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Τιβεριάδος κ. Ἀλέξιον καὶ τὸν π. Σίλαν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Κύριλλος ἐνημέρωσε τόν Μακαριώτατον περί τῆς Ποιμαντικῆς δραστηριότητος αὐτοῦ εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Καζάν καί ἐζήτησε καί ἔλαβεν ἀπό τόν Μακαριώτατον τήν κανονικήν ἄδειαν, προκειμένου νά λειτουργήσῃ εἰς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα κατά τās ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Περί τήν μεσημβρίαν τῆς Δευτέρας, 23^{ης} Ἰανουαρίου / 5^{ης} Φεβρουαρίου 2024, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐπεσκέφθη τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡγούμενος τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Γέρων Δραγουμᾶνος Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος καί ἐπεθεώρησε τās συνεχιζόμενας ἐν αὐτῇ ἐργασίας ὑπό τοῦ ἐκ Κύπρου εἰδήμονος συντηρητοῦ κ. Σταύρου Ἀνδρέου καί ἔδωκεν αὐτῷ τās ἀπαιτούμενας ὁδηγίας διὰ τήν στέγασιν τοῦ κέντρου θεολογικῶν Ἐρευνῶν, τήν ἴδρυσιν τοῦ ὁποίου ἔχει ἀποφασίσει ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

Α. Ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Ἄκρης – Πτολεμαΐδος Ἀρχιμανδρίτης π. Σιλουανός μετὰ τῶν δώδεκα Ἱερέων ἐφημερίων τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς ἐπεσκέφθη τόν Μακαριώτατον Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον τό Σάββατον 14^{ης} / 27^{ης} Ἰανουαρίου 2024.

Εἰς τήν συνάντησιν αὐτήν οἱ Ἱερεῖς ἐχαιρέτισαν τόν Μακαριώτατον ἐπί τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Νέου ἔτους καί ἐπαρουσίασαν τὰ θέματα τῆς Μητροπόλεως καί τῶν ἐνοριῶν αὐτῶν, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ Μακαριώτατος ἔδωκε τās δεούσας ὁδηγίας καί ἀπένειμε τό ὄφικιον τοῦ Σταυροφόρου εἰς τόν ἐφημέριον τῆς κώμης Κούφρ Γιασσίφ Πρεσβύτερον π. Φάραχ-Χαράλαμπον Φάραχ καί εἰς τόν Πρεσβύτερον π. Σάββαν Μαχούλη, ἐφημέριον ὡσαύτως τῆς κώμης ταύτης καί βοηθόν ἐφημερίου τῆς κώμης Ταρσίχας.

Εἰς τήν συνάφειαν αὐτήν ὁ Μακαριώτατος ἀνέφερεν εἰς τούς ἐπισκεφθέντας Αὐτόν Ἱερεῖς τούτους τό γεγονός, τό ὁποῖον ἔλαβε χώραν τήν χθές εἰς τήν Ἀνατολικήν ὄχθην τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἐπί τῷ ἑορτασμῷ τοῦ ἀργυροῦ Ἰωβηλαίου ἀπό τῆς ἰδρύσεως τοῦ Προσκυνήματος τῆς Βαπτίσεως εἰς τόν Ἰορδάνην ποταμόν καί ἀνεφέρθη εἰς τήν τελείαν διοργάνωσιν αὐτοῦ παρά τῆς Ἰορδανικῆς Κυβερνήσεως

καί ὑπό τῆς Μητροπόλεως Ἀμμάν ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρον καί εἰς τήν ἀθρόαν συμμετοχήν τοῦ λαοῦ καί ἐκπροσώπων διαφόρων κρατῶν.

Β. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη ἀντιπροσωπείαν τοῦ Σώματος τῶν Ἀραβοφώνων Προσκόπων διαβιούντων εἰς Ἰσραήλ, ἀριθμοῦντων περί τάς 3.000 μέλη καί δραστηριοποιουμένων εἰς τήν κώμην Κούφρ Γιασσίφ, ὑπό τόν Πρόεδρον αὐτῶν κ. Νάντερ Σαμαάν μετά τοῦ κ. Δαυΐδ Μανσοῦρ, τῆς κ. Ἑστερ Ἀμπουμάνε, τοῦ κ. Τζίριες Γιακούμπ Γαντούς τοῦ κ. Νικόλα Λιμάνη καί τοῦ υἱοῦ τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀκκρης κ. Φουάντ Μπρέκ κ.ἄ.

Οἱ Πρόσκοποι ὑπέβαλαν τά σέβη αὐτῶν εἰς τόν Μακαριώτατον ἐπί τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Νέου Ἑτους καί ἠὺχαρίστησαν Αὐτόν διά τήν παρασχεθεῖσαν κατά τό παρελθόν εἰς αὐτούς βοήθειαν, ὡς ἀνέφεραν οἱ ἴδιοι ἐν λεπτομερείᾳ εἰς Αὐτόν.

Οἱ Πρόσκοποι ἀνεφέρθησαν ἰδιαίτερος εἰς τάς σχέσεις αὐτῶν μετά τῶν Προσκόπων καί ἄλλων κρατῶν, ὡς τῆς Ἰορδανίας καί τῆς Σερβίας καί ἐζήτησαν τήν εὐλογίαν τοῦ Μακαριωτάτου, διά νά ἐπισκεφθοῦν τό Σῶμα Προσκόπων τῆς Ἑλλάδος κατά τό προσεχές θέρος.

Ὁ Μακαριώτατος ἠὺλόγησε τάς προσπάθειας αὐτῶν διά τήν καλλιέργειαν κλίματος συνυπάρξεως καί συμφιλίωσεως καί ἐπήνεσε τήν δρᾶσιν αὐτῶν διά τήν παιδείαν τῆς νεολαίας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

**Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΤΗΣ
ΒΑΠΤΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΗΣ ΤΗΣ
ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ, ΔΕΕΤΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΓΑΖΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΕΙ
ΕΚΚΛΗΣΙΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΜΕΣΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΜΟΝ
ΤΗΣ ΑΙΜΑΤΗΡΑΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΕΠΙΛΥΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ**

Τόπος τής Βαπτίσεως, Ίορδανία

Τήν πρῶϊαν τής Παρασκευῆς, 13^{ης}/ 26ης Ίανουαρίου 2024, τό Ἐλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐτέλεσε τήν ἐτησίαν τελετὴν τοῦ Καθαγιασμοῦ τῶν ὑδάτων εἰς τόν τόπον τής Βαπτίσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ – Al Maghtas τής Ἰορδανίας, παρουσία ὄλων τῶν ἐνοριῶν τοῦ Χασημιτικοῦ Βασιλείου τής Ἰορδανίας

εις την Ανατολικήν Ὀχθην.

Τῆς τελετῆς προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης κ.κ. Θεόφιλος, Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καί Πάσης Παλαιστίνης καί Ἰορδανίας, συνιερουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου εἰς Ἀμμάν, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Διοκαιοσαρείας κ. Βενεδίκτου, Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Βηθλεέμ καί Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Θεοφανείων, καί πλήθους διακεκριμένων Ἀρχιερέων, προερχομένων ἐξ Ἑλλάδος συνοδευομένων ὑπό ἱερέων καί διακόνων, παρουσία Ὑπουργῶν, διπλωματῶν, καί πολιτικῶν προσώπων, διασήμων προσωπικοτήτων πολιτικῶν καί πολιτιστικῶν φορέων, τῆ ἐνεργῶ συμμετοχῇ τῶν Σωμάτων τῶν Ὀρθοδόξων Προσκόπων καί μελῶν τῆς Ὀρθοδόξου νεολαίας, καί πιστῶν ἐκ διαφόρων περιοχῶν τῆς Ἰορδανίας καί τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἄμα τῷ τέλει τῆς Ἀκολουθίας ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνησε λόγον Ποιμαντικόν καί ἐνθαρρυντικόν πρὸς τοὺς πιστοὺς, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν: «Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ τούτου τόπου ἐξεκίνησεν ἡ χριστιανικὴ πίστις καί ἐκηρύχθη (διὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων) εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ἡμεῖς καλούμεθα υἱοὶ Θεοῦ, ἵνα, κατευθύνοντες τὰ διαβήματα ἡμῶν ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, ἀπομακρύνωμεν ἐξ ἡμῶν τὸ αἰώνιον σκότος καί ἐνστερνισθῶμεν τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτός τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν γινώμεθα. Ἐκ τῶν ρεῖθρων τοῦ Ἰορδάνου ἀγιάζεται πᾶσα ἡ φύσις, διότι ὁ Ἰορδάνης καί γενικώτερον ἡ Ἁγία Γῆ ἐδέχθη ἐπ' αὐτῆς τὸν Θεόν καί ἐγένετο παράδεισος ἐν Αὐτῷ, ἠύλογηθη ὑπ' Αὐτοῦ, ὁ Ὅποῖος ἠύλόγησε τὸν κόσμον ἅπαντα».

Ὁ Μακαριώτατος προσεκάλεσε τοὺς προσκυνητὰς καί τοὺς νέους ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ Πανάγια Προσκυνήματα καί διὰ νὰ λάβουν τὰς εὐλογίας τῶν Ἁγίων Τόπων.

Ὁ Μακαριώτατος ἐποίησεν ἐκκλησίαν διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Παλαιστίνης, ἰδίᾳ τοῦ λαοῦ αὐτῆς εἰς τὴν Λωρίδα τῆς Γάζης, διὰ νὰ λήξη ὁ πόλεμος καί διὰ τὴν δικαίαν ἐπίλυσιν τοῦ Παλαιστινιακοῦ ζητήματος μέ τὴν ἴδρυσιν τοῦ κράτους τῆς Παλαιστίνης καί μέ πρωτεύουσαν τὴν Ανατολικὴν Ἱερουσαλήμ καί, τῆ συμπροσευχῇ πολλῶν πιστῶν, προσηυχῆθη διὰ τὸν ἡγέτην τῆς χώρας τῆς Ἰορδανίας, τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα Ἀμπντουλάχ Β Ἴμπν Ἀλ-Χουσεΐν, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῖου ἐορτάζεται ἐφέτος ἡ εἰκοστὴ πέμπτη ἐπέτειος τῆς ἀνόδου Αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Χασημιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας καί τῆς ἀναλήψεως τῶν Συνταγματικῶν αὐτοῦ ἐξουσιῶν.

Ἐπίσης ὁ Μακαριώτατος ἠύχαρίστησε ἐν πρώτοις τὸν Πρίγκιπα Ghazi bin Mohammed, ἀντιπρόσωπον καί ἰδιαίτερον σύμβουλον τοῦ Βασιλέως διὰ τὰς θρησκευτικὰς καί πολιτιστικὰς ὑποθέσεις, διὰ τὰς λίαν σημαντικὰς Αὐτοῦ προσπάθειας συντονισμοῦ μετὰ τῆς Ἀρχῆς τοῦ Τόπου τῆς Βαπτίσεως, τῆς ὁποίας προεδρεύει, καθὼς ἐορτάζεται ἐφέτος τὸ ἀργυροῦν ἰωβηλαῖον τῆς ἰδρύσεως καί ἀνακαινίσεως τοῦ Τόπου αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἠύχαρίστησε τὴν Ἀρχὴν Προσκυνηματικοῦ Τουρισμοῦ, τὸν Ἀραβικὸν στρατὸν τῆς Ἰορδανίας, τὰς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας καί πάντας τοὺς τοπικοὺς καί διεθνεῖς εἰδησεογραφικοὺς σταθμούς καί ἰστοσελίδας καί τοὺς κληρικοὺς, τὰς νεολαίας καί τὰ Σώματα Προσκόπων, τὰ ὁποῖα συμμετεῖχον εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐορτῆς ταύτης.

Τὴν ἐορτὴν ἐπεσφράγισεν ἡ ἀπελευθέρωσις λευκῶν περιστερῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, συμβολιζόντων τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἐπιφανέν ἐν εἴδει περιστερᾶς κατὰ τὴν

Βάπτισιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος μετὰ τῶν Ἀρχιερέων καί τῶν Ἱερέων κατήλθον εἰς τήν ὄχθην τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, εὐλογοῦντες κατὰ τό ἔθος τά ὕδατα αὐτοῦ διά τῆς ρίψεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τετάρτην, 11^η/24^η Ἰανουαρίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τήν ἰδρυθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ καί τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἱεράν Μονήν τήν κειμένην εἰς τήν ἔρημον τῆς Τουδαίας εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων χιλιομέτρων ἀπό τῆς Βηθλεέμ καί ἀπό τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμιμνήσκεται ὅτι ὁ ὁσιος Θεοδόσιος προσῆλθεν ἀπό τῆς πατρίδος αὐτοῦ Μωγαρισσοῦ τῆς Καππαδοκίας εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν τό ἔτος 451.

Ἐπίσης ὅτι ἀρχικῶς ἡσκήθη εἰς τήν πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων Ἱεράν Μονήν τῆς Ἴκελίας καί ἀργότερον ἐμόνασεν ἐν ἄκρᾳ ἀσκήσει εἰς τήν ἔρημον, εἰς τήν ὁποίαν καί τό σπήλαιον, εἰς τό ὁποῖον διενυκτέρευσαν οἱ Μάγοι, «ἐπιστρέψαντες δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τήν πατρίδα αὐτῶν». Ἐνταῦθα διά προσευχῆς καί ταπεινώσεως ἐδέχθη ἔλλαμψιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ὥστε καθωδήγησε πλῆθος μοναχῶν εἰς τήν ἐν Χριστῷ ζωήν, οἱ ὁποῖοι καί παρεκάλεσαν αὐτόν καί ἵδρυσεν τήν Μονήν ταύτην ὡς Κοινόβιον, ἥτοι ὡς Μονήν, εἰς τήν ὁποίαν ἡσκοῦντο ἐν ὑπομονῇ καί κοινῇ ζωῇ καί ὑπακοῇ οἱ ἀρχάριοι μοναχοί, ἄχρις οὔ ἀναδειχθῶσιν ἄξιοι διά μοναχικήν ζωήν εἰς Λαύραν.

Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ οἱ μοναχοί ἐξήσκουν ἐργόχειρον δι' οὔ ἐπήρουν εἰς τάς ἀνάγκας πτωχῶν καί ἐνδεῶν. Ἦτο ὅρος εἰσόδου εἰς τήν Μονήν τό «μηδεὶς ράθυμος εἰσίστω ἐν αὐτῇ». Εἰς τήν Μονήν ταύτην ἦσαν περί τούς 400 μοναχοὺς καί ἐν αὐτῇ ὡσαύτως ἡσκήθησαν ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος καί ὁ Ἅγιος Μόδεστος Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων. Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος διωρίσθη ὡς ἔξαρχος τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Σάββας ὡς ἀρχηγός τοῦ Λαυρεωτικοῦ βίου.

Μετὰ τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὁμοπατρίου αὐτοῦ, ἀνεδείχθησαν πρόμαχοι τῶν ἀποφάσεων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 451, τῆς ἐν Χριστῷ δηλονότι τῷ Θεῷ μιᾷς ὑποστάσεως καί δύο φύσεων.

Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ, ἐν ᾗ καί ὁ τάφος αὐτοῦ, ἐτέλεσεν ὀλονύκτιον ἀγρυπνίαν θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰγνατίου, Νεκταρίου καί Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεγάρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί Ἱερέων τῆς περιοχῆς Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καί

Χωρίου τῶν Ποιμένων, ψάλλοντος τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιακόνου π. Συμεών ἑλληνιστί δεξιὰ καί τοῦ ψάλλοντος εἰς τήν Βασιλικήν τῆς Γεννήσεως τῆς Βηθλεέμ τοῦ κ. Ἡλία ἀραβιστί, ἐν παρουσίᾳ ὀλίγων μόνον πιστῶν, λόγῳ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«θείας αἴρων σου χειῖρας πρός ὕψος, στῦλος Ὅσιε φωσφόρος ὠφθης, τῶν προσευχῶν ἐν ταῖς ἀκτίσι λαμπόμενος· πρός οὐρανόν γάρ πτερώσας διάνοιαν, καί τῶν ἀρρήτων γενόμενος μέτοχος, ὄλος ἡστραψας, Χριστόν τόν θεόν αἰτούμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐπιφανεῖς ἡμῖν Χριστός συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἐνθα τό σπήλαιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔμεινεν ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος καί ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσα περίπυστος Μονή, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Ἐν δέ τῇ Μονῇ ταύτῃ ὁ Ἀββᾶς Θεοδόσιος «...εὐδοκίᾳ γάρ τοῦ θεοῦ καί Πατρός καί συνεργία τοῦ Χριστοῦ καί ἐμπνεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Κοινόβιον μέγα τε καί πολυάνθρωπον αὐτόθι συνεστήσατο πάντων ὑπερέχον καί προκαθεζόμενον τῶν ἐν πάσῃ Παλαιστίνῃ κοινοβίων», λέγει ὁ βιογράφος αὐτοῦ Πρεσβύτερος Κύριλλος Σκυθοπολίτης.

Ὁ ἐκ τῆς τῶν Καππαδοκῶν χώρας καί ἀπό κώμης Μωγαριασοῦ παραγενόμενος εἰς τούς Ἁγίους Τόπους ἀξιωμακάριστος Θεοδόσιος, ἀνεδείχθη «τό μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης καί τῆς ἐρήμου τό καύχημα καί τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα καί τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὁ στρατηγός καί ὑπέρμαχος καί τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος ὁ ὀδηγός καί προστάτης», κατά τόν ἀξιόπιστον βιογράφων αὐτοῦ.

Τά ἀνωτέρω ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Τοῦ κλίναντος, κορυφήν τῷ Προδρόμῳ μιμούμενος, Χριστοῦ τό ὑπήκοον, καί τήν ἀρίστην ταπείνωσιν, Πάτερ Θεοδόσιε, πρός ἀρετῶν ἀνηνέχθης πύργον ἄσειστον». «Τῇ Παρθένῳ καί Μητρί λειτουργήσας Χριστοῦ τοῦ θεοῦ, τήν ἀκαταμάχητον, χάριν ἐδέξω τοῦ Πνεύματος, Πάτερ Θεοδόσιε, καί δυσμενεῖς ἀοράτους καταβέβληκας». Ὅντως, ὁ Θεσπέσιος Θεοδόσιος «πρός ἀρετῶν ἀνηνέχθη πύργον ἄσειστον» καί «τήν ἀκαταμάχητον χάριν ἐδέξατο τοῦ Πνεύματος»· καί τοῦτο διότι «ἐγίνωσκεν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καί μένουσαν», (Πρβλ. Ἐβρ. 10,34). Ἡ δέ ὁδός καί ὁ τρόπος τοῦ πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου εἰς «τήν κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καί μένουσαν», ἦτο ἡ ταπείνωσις καί ἡ ὑπακοή αὐτοῦ κατά τό πρότυπον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ θεοῦ Πατρός Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος, «καίπερ ὢν υἱός, ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθε τήν ὑπακοήν, καί τελειωθεῖς ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου», (Ἐβρ. 5, 8-9), ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος.

Χαρακτηριστικόν τῆς ὑπακοῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐξ ἴσου καί πρόθυμος διάθεσις αὐτοῦ. «Ἄλλ' οὐχ ἱκανόν (=ἐπαρκῆς) ἡ διάθεσις, ὥσπερ οὐδέ ἡμῖν, εἰ μή καί διά τῶν πραγμάτων χωρήσαιμεν (=ἐφαρμόσωμεν). ἔργον γάρ ἀπόδειξις διαθέσεως»,

λέγει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος.

Ἡ ἐν τῇ πράξει ἐνεργουμένη ὑπακοή ἀποτελεῖ πράγματι ἀπόδειξιν διαθέσεως, διότι αὕτη ἡ ὑπακοή, διακρίνεται εἰς δουλείαν τῆς ἁμαρτίας τῆς ἐπί θάνατον ἀγούσης καί τῆς ἐν Χριστῷ τῆς εἰς δικαιοσύνην, τούτέστιν τῆς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ χειραγωγούσης, λέγει ὁ Μέγας Φώτιος, ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦ ἱερωτάτου Παύλου λέγοντος: «οὐκ οἶδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἦτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;» (Ρωμ. 6,16).

Τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ ἀνεδείχθη ἄξιος δοῦλος καί ἐργάτης ὁ θεόφρων Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος διὰ τῆς εἰσηγήσεως τοῦ κοινοβιακοῦ τρόπου τῶν μοναστῶν. Καί τοῦτο διότι ὁ ὄσιος Θεοδόσιος δέν ἐζήτηι μόνον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέωσιν, ἀλλὰ ὅλων ὧσων κατέφευγον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν ἐνταῦθα μάνδραν. «Εἰς τοῦτο ἡμᾶς πεποίηκεν ὁ Θεός, ἵνα γενώμεθα θείας κοινωνοὶ φύσεως καί τῆς Αὐτοῦ ἀϊδιότητος μέτοχοι καί φανῶμεν Αὐτῷ ὅμοιοι κατὰ τὴν ἐκ χάριτος θέωσιν», λέγει ὁ Άγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής.

Ἡ δέ «ἐκ τῆς θείας χάριτος θέωσις» δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν δωρεάν ἢ καλλίτερον εἰπεῖν τὴν μέθεξιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς λέγει ὁ Άγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ «ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι», (Λουκ. 14, 17): «Ἡτοίμασε γάρ τοῖς ἐπὶ γῆς ὁ Θεός καί Πατὴρ ἐν Χριστῷ τὰ δι' αὐτοῦ τῷ κόσμῳ δεδωρημένα ἀγαθὰ, ἁμαρτιῶν ἀπόθεσιν, Πνεύματος Ἁγίου μέθεξιν υἰοθεσίας λαμπρότητα, βασιλείαν οὐρανῶν». Τὰ πνευματικὰ ταῦτα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ὁ Θεός ἠτοίμασε διὰ τοῖς ἐπὶ γῆς δηλαδή δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπέτυχεν ὁ Ὀσιος Θεοδόσιος. Αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ καλεῖται καί δύναται νὰ ἀπόκτηση πᾶς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸν Θεόν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας αὐτοῦ.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ὁ ἀγαπῶν κατὰ ἀλήθειαν τὸν Θεόν, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει φθάσει εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς πνευματικῆς τελειότητος, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Σοφίαν δέ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δέ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδέ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων...ἀλλά... «ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α' Κορ. 2,9). Διό και ὁ ψαλμωδός ἱκετεύει τὸν Θεόν λέγων: «ἐξαπόστειλον τό φῶς σου καί τὴν ἀλήθειάν σου· αὐτὰ με ὠδήγησαν καί ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου καί εἰς τὰ σκηνώματά σου», (Ψαλμ. 42, 3).

Τό θεῖον τοῦτο φῶς, δηλονότι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός Πατὴρ ἐπὶ τὸν Υἱόν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ κατὰ τό βάπτισμα Αὐτοῦ ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. «Ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις», κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Ὁ δέ ὑμνωδός βοᾷ καί λέγει: «Σήμερον ὁ Χριστός ἐν Ἰορδάνῃ ἦλθε βαπτισθῆναι. Σήμερον Ἰωάννης ἄπτεται κορυφῆς τοῦ Δεσπότη». Τό ἐξαίσιον και παράδοξον τοῦτο μυστήριον ἐκήρυξε και ὠμολόγησεν ὁ θεηγόρος Θεοδόσιος, ὡς λέγει καί πάλιν ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Ὁ καθαίρων τὸν κόσμον βαπτίζεται, δι' ἐμέ βροτός, ὁ Θεός κατ' ἐμέ γεγονώς, ὃν ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, Θεοδόσιε μάκαρ ἐκήρυξας...» καί «...τῶν σῶν μεμνημένοι, διδασκάλων Θεοδόσιε, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, δὴ τὰς θελήσεις εἰδότες, τὰς φυσικὰς, καί τὰς ἐνεργείας, καί τὰ αὐτεξούσια, ἐν Θεῷ τῷ βαπτισθέντι σαρκί».

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἱκετεύσωμεν τόν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Θεοδόσιον μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἵνα πρεσβεύωσιν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπέρ εἰρήνης ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ καί ὑπέρ καταπαύσεως τοῦ πυρός ἐν τῇ ζώνῃ τῆς δοκιμαζομένης Γάζης. Μετὰ δέ τοῦ Θεοῦ Παύλου εἶπωμεν: «Ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τήν ἀσέβειαν καί τὰς κοσμικάς ἐπιθυμίας σωφρόνως καί δικαίως καί εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τήν μακαρίαν ἐλπίδα καί ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Τίτ. 2, 11-13). Ἀμήν ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Μετὰ τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ὑπερεννενηκοντούτης δραστήριος καί φιλόπonos, φίλεργος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερόθεος παρέθεσε κέρασμα ἀναψυχῆς εἰς τόν Μακαριώτατον καί τήν Συνοδείαν Αὐτοῦ.

Αὐτόν ἠλόγησεν ὁ Μακαριώτατος, εὐχόμενος αὐτῷ μακροήμερουσιν, διά νά συνεχίζη τήν ἡρωϊκὴν διακονίαν αὐτοῦ εἰς τήν Μονήν, ἐν τῇ ὁποία διηκόνησεν ὑπέρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΣΥΝΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τήν πρωίαν τῆς Δευτέρας, 9^{ης} /22^{ας} Ἰανουαρίου 2024, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, κατήλθεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως μετὰ μελῶν τῆς Προσκυνηματικῆς Ἐπιτροπῆς καί ἄλλων Ἁγιοταφίτων Πατέρων, Ἀρχιερέων, Ἱερέων Ἱερομονάχων καί μοναχῶν.

Ἐνταῦθα ἐπετήρησεν ὁ Μακαριώτατος τὰς συνεχιζόμενας συντηρητικὰς ἐργασίας τῆ συμφωνία τῶν τριῶν Μειζόνων Κοινοτήτων καί τῇ τεχνικῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου Sapientia τῆς Ρώμης εἰς τό δάπεδον περίξ τῆς Ἀποκαθλώσεως, τῆς εἰσόδου καί τῆς Πύλης τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί ἔδωσεν τὰς ἀπαραιτήτους ὁδηγίας Αὐτοῦ διά τήν καλλιτέραν τεχνικὴν ἐπιτέλεσιν αὐτῶν πρὸς δομικὴν στερέωσιν τοῦ δαπέδου τοῦ Ναοῦ καί ἐν συνδυασμῷ πρὸς τήν διαφύλαξιν τοῦ Προσκυνηματικοῦ Καθεστῶτος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΩΝ ΧΟΖΕΒΙΤΩΝ

Τήν Κυριακήν, 8^η /21^η Ιανουαρίου 2024 έωρτάσθη ή έορτή τής Ίερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ -Wadi Qelt, τής κειμένης εἰς τήν έρημον τοῦ Χειμάρρου Χορράθ, κατερχομένου πρός τήν Ίεριχώ καί τήν Νεκράν θάλασσαν.

Κατά τήν έορτήν αὐτήν ή Έκκλησία τιμᾶ τούς διακριθέντας εἰς τήν Μονήν ταύτην ὡς ιδρυτάς, Ίωάννην Μητροπολίτην Καισαρείας τής Παλαιστίνης, τόν έγκαταλείψαντα τάς ποιμαντικές μερίμνας τής Έπισκοπείας καί έλθόντα καί άσκηθέντα εἰς τήν Μονήν ταύτην. Τιμᾶ επίσης καί Γεώργιον τόν Έπίσκοπον, έλθόντα έκ Κύπρου καί άνακαινίσαντα τήν Μονήν έκ τῶν έρειπίων τής Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614.

Η Έκκλησία Ίεροσολύμων κατά τήν ήμέραν ταύτην ποιείται ὡσαύτως μνεΐαν καί τοῦ Ίωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, τοῦ έλθόντος έκ Ρουμανίας καί άσκηθέντος εἰς τήν Μονήν καί καταταχθέντος εἰς τό Άγιολόγιον ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ίεροσολύμων τό έτος 2015 καί έορτάζοντος τήν 28^η Ίουλίου έκάστου έτους.

Μετ' αὐτῶν μνημονεύει καί τοῦ ήγουμένου Άντωνίου τελειωθέντος, έν ᾧ άνεκαίνιζε τόν Νάρθηκα τής Μονῆς τό έτος 1993.

Ὡσαύτως ένθυμεΐται καί τόν ήγούμενον Γερμανόν άδίκως δολοφονηθέντα τό έτος 2001.

Διά τήν έορτήν προσήλθεν ὁ Πατήρ ήμῶν καί Πατριάρχης Ίεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προῦπαντηθείς ὑπό τοῦ ήγουμένου Αρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου, ὅς καί προσεφώνησεν Αὐτόν διά τής κάτωθι προσφωνήσεως:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα μετά τής Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,

Συνεκεντρώθημεν διά μίαν εἰσέτι φοράν, ὅπως έορτάσωμεν τήν έτήσιον μνήμην τῶν Κτιτόρων τής ιστορικῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας, Αγίων Ίωάννου καί Γεωργίου.

Συνεκεντρώθημεν έν μέσω πολέμων καί άναταραχῶν, έν μέσω άβεβαιότητος, θλίψεως καί πόνου. Πόνου, τόν ὁποῖον καί ὁ Άγιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης έβίωσε εἰς τόν μέγιστον βαθμόν κατά τήν εἰσβολήν τῶν Περσῶν εἰς τήν Αγίαν Γῆν έν έτει 614 μ.Χ.

Ὡς ὑπό τοῦ βίου του γνωρίζομεν, ὀραματισθείς καί προγνωρίσας τήν εἰσβολήν καί τήν έπακολουθήσασαν σφαγήν, ὁ Άγιος θρηνοῦσε, ὡδυρόταν καί έκλαιε γοερῶς «διά τήν χυδαιότητα τοῦ λαοῦ ή καλύτερα τήν άφροσύνην καί τήν άσέβειαν». Έξερχόμενος τοῦ κελλίου του, έκάθητο επί πέτραν ὑπό τόν ήλιον (διά τήν μεγάλην ίσχνότητα τοῦ σαρκίου) καί παρακαλοῦσε ίκετεύων τόν θεόν, λέγων: «Δέσποτα, ὁ θεός τῶν οἰκτιρμῶν καί Κύριε τοῦ έλέους, ὁ θέλων πάντα σωθῆναι καί εἰς έπίγνωσιν άληθείας έλθεῖν, ... ἄρον τήν ράβδον Σου καί παιδαγωγήσον τόν λαόν τοῦτον, ὅτι έν άγνωσία πορεύεται»...

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Προσευχόμενοι ἅπαντες, προσευχῆ ἐνθέρμῳ ἅμα τε ἐλπίδι ζώσῃ εἰς τόν Μεσσίαν καί Λυτρωτήν, Κύριον Ἰησοῦν καί ἐπικαλούμενοι τήν ἰσχυράν πρεσβείαν τῶν Ἁγίων Χοζεβιτῶν, δεῦτε ἄρξωμεν τῆς πανηγύρεως...»

Ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς ὁλονυκτίου λειτουργίας, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Χρυσογόνου καί π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου καί ψαλλόντων τοῦ κ. Σταύρου Χρήστου, Α΄ ψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμνύμου Δήμου, κ. Σταύρου Ἰωάννου, Α΄ ψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Τριπόλεως, τοῦ κ. Σταύρου Πέτρου, Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Καλαμάτας, κ. Θεοτοκάτου Νικολάου, Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Δήμου Ἁγίας Παρασκευῆς καί κ. Κάμτσιου Ἡλία, Α΄ Ψάλτου τοῦ παρεκκλησίου Ἁγίων Ἀποστόλων ἑνορίας Ἁγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμνύμου Δήμου καί προσευχομένων ὀλίγων μόνον μοναχῶν καί λαϊκῶν, λόγω τῶν ἐμποδίων τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τόν θεόν τόν ζῶντα, πότε ἤξω καί ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ θεοῦ;», ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμῶδός , (Ψαλμ. 41,3).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ θεία Χάρις τοῦ περιβάλλοντος τόν οὐρανόν ἐν νεφέλαις καί τά Ἰορδάνεια ρεῖθρα περιβληθέντος καί τήν τοῦ κόσμου αἴροντος τήν ἁμαρτίαν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ περιχώρῳ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ δηλονότι ταύτῃ Μονῇ τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τήν πάνσεπτον μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐπονομασθέντος Χοζεβίτου.

Ὁ ἀοίδιμος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀφήσας τήν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ γενέτειραν, τά Λεύκαρα τῆς Νήσου Κύπρου καί ἐλθὼν εἰς τήν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ ἀρχάς 7^{οῦ} μ.Χ. αἰῶνος, διά νά προσκυνήσῃ τόν ζωοδόχον Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, κατέφυγεν εἰς τήν ὑπό τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Αἰγυπτίου ἰδρυθεῖσαν μονήν (Λαύραν) τοῦ Χοζεβᾶ κατά τόν 5^{οῦ} αἰῶνα μ.Χ.

Ὡς ἄλλη διψῶσα ἔλαφος προσέτρεξεν ὁ μακάριος Γεώργιος εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων (Ψαλμ. 11,2), τοῦτέστιν εἰς τήν πηγὴν τῆς ζωῆς, τόν Χριστόν, ἵνα ἴδῃ τό πρόσωπον τοῦ θεοῦ Πατρός, ὁ Ὁποῖος εἶναι φῶς ἀπρόσιτον, ὡς μαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμῶδός λέγων: «ὅτι παρά σοί πηγὴ ζωῆς ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς», (Ψαλμ. 35,10). Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός λέγων: «ἐγὼ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ», (Ἰωάν. 12,46).

Ἐρμηνεύων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: « φῶς οὖν Ἐαυτόν (τόν Χριστόν) ὑπάρχειν ὁμολογῶν, θεόν ὄντα κατά φύσιν, ἀποδεικνύει μόνῳ γάρ τῇ φύσει θεῷ πρέπει τό οὕτω καλεῖσθαι» [ὁμολογῶν ὁ Χριστός ὅτι ὁ ἑαυτός Του εἶναι φῶς, ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι θεός κατά φύσιν ἐφ' ὅσον μόνον εἰς τόν κατά φύσιν θεόν ἀρμόζει νά καλεῖται οὕτως] Ὁ δέ ἱερός

Χρυσόστομος λέγει: «ἐπειδή γάρ ὁ [θεός] Πατήρ τούτω καλεῖται πανταχοῦ ἐν τῇ Παλαιᾷ καί ἐν τῇ Καινῇ, καί αὐτῷ κέχρηται τῷ ὀνόματι· διὰ τοῦτο καί Παῦλος ἀπαύγασμα αὐτόν καλεῖ (τόν Χριστόν). Ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τοῦ θεοῦ Παύλου κηρύττοντος: «πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάσαι ὁ θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἑσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησεν· ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ», (Ἐβρ. 1, 1-3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Υἱός τοῦ θεοῦ, ὁ Χριστός, «ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ» εἶναι ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγων: «Καί ἡμεῖς τεθεάμεθα καί μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατήρ ἀπέσταλκε τόν υἱόν σωτήρα τοῦ κόσμου· ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ υἱός τοῦ θεοῦ, ὁ θεός ἐν αὐτῷ μένει καί αὐτός ἐν τῷ θεῷ», (Α' Ἰωάν. 4, 14-15).

Τό θεῖον τοῦτο φῶς, τούτέστιν τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν ἐπεζῆται ἡ ψυχή τοῦ Γεωργίου διὰ τοῦ ἐμφυτευθέντος ἐν αὐτῷ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου, ἀκούουσα εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου λέγοντος: «ἀποθέμενοι πᾶσαν ρυπαρίαν καί περισσεΐαν κακίας ἐν πραύτητι δέξασθε τόν ἔμφυτον λόγον, τόν δυνάμενον σῶσαι τάς ψυχάς ὑμῶν», (Ἰακ. 1,21). Ὁ τρόπος δέ τῆς σωτηρίας ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς γνώσεως τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἡ ὁποία γνώσις ἀποτελεῖ τήν τροφήν τῆς πίστεως, ὡς παραγγέλλει ὁ σοφός Παῦλος τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ: «ἀπό βρέφους τά ἱερά γράμματα οἶδας, τά δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Β' Τιμ. 3,15). Ἐπί πλέον δέ ἡ πίστις πρέπει νά καρποφορῇ μέ καλά ἔργα, ὡς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος: «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχη; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;» (Ἰακ. 2,14).

Ἀκούων καί πάλιν εἰς τήν προτροπήν τοῦ μακαρίου Παύλου: «μετά φόβου καί τρόμου τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε· ὁ θεός γάρ ἐστίν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εὐδοκίας», (Φιλιπ. 2, 12-13), ὁ θαυμαστός Γεώργιος ἐπιλέγει πρὸς τοῦτο ἀφ' ἑνός μὲν, τόν τόπον τῆς ἐρήμου ἀφ' ἑτέρου δέ, τήν ὁδόν τῆς μοναστικῆς πολιτείας, ἡ ὁποία προϋποθέτει τήν ἀδιάκοπον ἄσκησιν τῶν ἀρετῶν τῆς σωτηρίας. «Ἡμεῖς δέ», λέγει ὁ μέγας Παῦλος, «ἡμέρας ὄντες νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καί ἀγάπης καί περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας» (Α' Θεσ. 5,8). Τοῦτο διατυπώνει καί ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Εὐρεν ἡ μονή τοῦ Χοζεβᾶ σε, κανόνα καί ἀκριβέστατον παράδειγμα, ἅπαν μετερχόμενον, ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὀσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε· διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετά σου σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ὦντως ὁ θεσπέσιος Γεώργιος ἀνεδείχθη κανὼν καί ἀκριβέστατον παράδειγμα θεωρίας καί πράξεως ὅλων τῶν ἀρετῶν καί προαγουσῶν, κατὰ τόν Ἅγιον Θεόδωρον Ἐδέσσης, «εἰς τήν τῆς θεώσεως ἀκροτάτην κατάστασιν», τήν ἀνάβασιν δηλονότι πρὸς τό ἄδυτον φῶς, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός τοῦ Γεωργίου: «Ἠρθης πρὸς τό φῶς τό ἄδυτον Ἐνδοξε, σκότους τοῦ βίου ρυσθεῖς, καί τῷ παντοκράτορι, καί τρισηλίῳ Φωτὶ παρίστασαι, μετά τῶν ἄνω τάξεων, καί τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς, πεμπομένης, λάμπειας Μακάριε, καί ἡμᾶς φρυκτωρεῖς τούς ὑμνοῦντας σε».

Σημειωτέον ὅτι ὁ θεός, κατὰ τόν μὲν ψαλμῶδόν περιβάλλεται ἀπό μεγαλοπρεπῆ ἐνδύματα φωτός, «ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον» (Ψαλμ. 103,2). Κατὰ δέ τόν θεῖον Παῦλον ὁ θεός εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται» (Α' Τιμ. 6,16). Διό καί ὁ ὑμνωδός

τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου λέγει: «Καί τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς πεμπομένης λάμπειως, μακάριε».

Εἰς τόν Συναξαριστήν αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης λέγει: «φθάσας λοιπόν ὁ τρισόλβιος Γεώργιος εἰς τό ἄκρον τῆς ἀπαθείας, ἐφάνη γεμάτος ἀπό τήν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἐξεδήμησε γάρ πρὸς τόν ποθούμενον θεόν, διὰ να ἀπολαμβάνη καθαρώτερον καί ἐναργέστερον σύν τοῖς Ἀγγέλοις τήν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐκπεμπομένην ἔλλαμψιν καί μακαριότητα. Ἡ ἔλλαμψις δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἐνέργειαν τοῦ ἀκτίστου θείου φωτός, τήν ὁποίαν ἔλλαμψιν δύναται νά ἀπολαύσῃ πᾶς ὁ φέρων τήν κατά τό ἅγιον αὐτοῦ βάπτισμα, σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ φανερωθέντος ἐν εἴδει περιστερᾶς. «Μέγα καί φοβερόν μυστήριον τελεῖται! Δεσπότης γάρ τῶν ὅλων, βροτῶν εἰς ρύσιν πάντων, χειρὶ δούλου βαπτίζεται», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ μεγάλου καί φοβεροῦ τούτου μυστηρίου, τῆς εὐσεβείας δηλονότι, ἐγένετο κῆρυξ καί Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής ὁ ἔνδοξος Γεώργιος. Διό μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγομεν: «Ἦφθη ὁ ἀπλοῦς τῇ θείᾳ φύσει, ἐκ σοῦ θεομητορ ὄντως σύνθετος, ἔλεος δι' ἄφατον, τῇ αὐτοῦ θεότητι, σάρκα τήν ἐξ αἱμάτων σου ὑποστησάμενος· διό σέ θεοτόκον εἰδότες ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας»· αἰτούμενοι ταῖς παρά σοῦ πρεσβείαις σύν ταῖς ἰκεσίαις τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει παρετέθη τράπεζα ὑπό τοῦ ἀναδιοργανωτοῦ καί ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου Περαιματζίη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΤΩΝ ΑΡΜΕΝΙΩΝ

Τήν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 7^{ης} / 20^{ης} Ἰανουαρίου 2024, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπό ἀντιπροσωπείας Ἀγιοταφίτων Πατέρων, ἐπεσκέφθη τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἀρμενίων εἰς Ἱεροσόλυμα διὰ τήν ἀνταλλαγὴν εὐχῶν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων αὐτῶν. Ἡ ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου εἶχεν ὡς ἔπεται ἀγγλιστί:

“Your Beatitude, dear Archbishop Nourhan,
Your Eminences,
Your Graces,
Beloved Members of our Respective Brotherhoods,
Dear Fathers,

Christ is born!
Glorify him!

We greet you warmly, Your Beatitude, and the members of your Brotherhood, as you celebrate the Feast of the Nativity of the Divine Logos in the Church of the Nativity. This is a time of deep joy, and we recall the words of the hymnographer:

O Bethlehem, receive the Mother of God:
for she has come to you to give birth to the Light that never sets.
Let everything that has breath praise the Maker of all.
(From Mattins of the Forefeast of the Nativity)

As we keep the Christmas feast of joy, hope, and light in this time of darkness in our region and in our world, we must not refrain from appropriate rejoicing. For the Light that the darkness can never overcome has come into the world (cf. Jn 1:5), and this great feast renews our faith and trust in the God who comes to share our humanity in all its fullness.

Our spiritual mission that has been entrusted to us by Divine providence is to remain focussed always on this message of hope, especially when hope seems elusive. There is no doubt that at this present time in human history the human family is facing some of its greatest challenges, and our region is no exception. For we are under particular pressure here in the Holy Land, where so many innocent victims suffer and where so many are displaced from their homes and their lands. As we are fully aware, the Christian community is also confronted by the impact of the conflict, and there has never been a time when our shared commitment to our spiritual mission here has been more urgent.

Just as we are keeping the Christmas feast, which is the feast of God's solidarity with us, we wish to take this opportunity to express our solidarity as well with you and your community in the face of the pressures you are bearing. The situation that you face is not simply an issue for the Armenian community alone; indeed it is an issue for the whole Christian community. We recall the words of Saint Paul, If one member suffers, all suffer together with it; if one member is honored, all rejoice together with it (1 Cor. 12:26). We are committed to remain united in our resolve to defend the integrity of the Christian character of Jerusalem and the Holy Land.

We assure you, Your Beatitude, of our firm support in your endeavours to protect the patrimony of the Armenian patriarchate. As Saint Paul encourages us, we are to bear one another's burdens, and in this way...fulfill the law of Christ (Gal. 6:2). We are deeply concerned at the ongoing harassment that the Armenian community is experiencing in the matter of the Cow's Garden, and we pray for a swift resolution to these problems and the restoration of normal life for the Armenian community.

On this occasion we would like to offer our congratulations for your newly ordained bishops, and we also wish to express once again our condolences at the recent passing away of the late Archbishop Aris, who was a faithful servant of the Armenian Church and of the Christian community of the Holy Land. May his memory be eternal.

In this difficult season for the world and for our region, we must renew our

resolve not to let anything distract us from our pastoral and spiritual mission to guard and protect the Holy Places and to serve and support the Christian presence here. Nothing is more important than this. We are to be vigilant for those who cause divisions among us and put obstacles in our way that are contrary to the Gospel (cf. Rom. 16:17). Let this be our special care so that we may always join our efforts and maintain our united front against those who wish to rend the multi-cultural, multi-ethnic, and multi-religious fabric of our society.

In this blessed season of the Prince of Peace, we renew our appeal for peace and for a humanitarian ceasefire so that the innocent victims of the present conflict may receive the essential help and care that they so desperately need. And we encourage the authorities of our region and of the world to do all in their power to bring a swift end to this conflict, prevent any escalation, and engage in a process of dialogue that will lead to lasting and robust peace and security for all our peoples.

As we keep this holy season, Your Beatitude, we pray that the Light that shines from the Holy Grotto of Bethlehem will illumine the darkness of this present time, and enlighten the hearts and minds of all to seek peace and pursue it (Ps. 34:14).

Christ is born!
Glorify him!"